

τὸ ὅποιον εἶχε χάσει, τὴν ὄραν τοῦ θλιβεροῦ ναυαγίου καὶ τὸ τελευταῖον λείψανον τῆς φούντας.

Ἦτο δ' Ἄναποδιασμένος μουρμουρίζων ἀκόμα, ὡς νὰ μὴ ἔπαθε τίποτε καὶ ὡς νὰ μὴ εἶχε ποτέ βρῖκιον :

— "Ὅσα ξέρει αὐτὸ τὸ φέσι, δὲν τὰ ξέρει: τὸ ξερὸ σας !

ΑΛΕΞ. ΜΩΡΑΪΤΙΑΝΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

“ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ , ,

ΝΟΜΑΣΘΗ Ἄναγέννησις ἢ χρονικὴ περίοδος ἀπὸ τοῦ 1453 ἔτους τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων Ἀλώσεως τῆς Κων/πόλεως μέχρι τοῦ 1610, ὅτε ἀπέθανεν Ἐρρίκος ὁ Δ', διότι κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, τὰ Γράμματα, αἱ Ἐπιστῆμαι καὶ αἱ Τέχναι, εἰς βαθὺν ὑπνώτουςαι ἐπὶ αἰῶνας πολλοὺς λήθαργον καὶ εἰς ἐντελῆ εὕρισκομένα παρακμὴν καθ' ὅλον τὸν ἄγονον καὶ ὀπισθοδρομικὸν Μεσαίωνα, ἀνέλαβον τότε νέαν ζωὴν, νέον δὲ πνεῦμα καὶ νέα ὄθησις παραγωγῆς καὶ τελειοποιήσεως ἐδόθη εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς πνευματικῆς δράσεως κατὰ τὴν 150^ετῆ ταύτην ἐποχὴν, ἣτις ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ καὶ τὰς πλείστας τῶν ἀνθρωπίνων ἐφευρέσεων. Τὸ Πνεῦμα, λυτρωθὲν καὶ χειραφετηθὲν ἀπὸ τῶν προλύψεων καὶ τῶν δεισιδαιμονίων, ἰδίως δὲ ἀπὸ τῶν ἱεροκρατικῶν δογμάτων τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, εἰσῆλθεν εἰς νέους δρόμους πολιτισμοῦ καὶ ἐρευνῆς. Τότε τὰ ἀρχαῖα γράμματα καὶ ἡ ἀρχαῖα τέχνη ἐγένοντο ἀντικείμενον λατρείας, ἀνεζητήθησαν, ἐμελετήθησαν, διεφωτίσθησαν μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἀφύπνισαν τὰ κειμώμενα πνεύματα τοῦ μέσου αἰῶνος. Οὕτως, εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, ἐκλήθη « ῥυθμὸς Ἄναγεννήσεως » ὁ οἰκοδομικὸς τύπος τοῦ ΙΕ' καὶ ΙΓ' αἰῶνος χαρακτηριζόμενος ἐκ τῆς ὑποστροφῆς τῆς Τέχνης εἰς τοὺς ἀρχαίους ῥυθμοὺς Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων. Τότε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἄναγεννήσεως, ἣτις δικαιοῦται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ λαμπροτάτη περίοδος τοῦ βίου τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνεφάνησαν οἱ μεγάλοι περιηγηταὶ καὶ θαλασσοπόροι, πρῶτης τῆς Ἰταλίας δούσης τὸ μέγα παράδειγμα, οἵτινες, ἐλευθεροὶ τὴν σκέψιν καὶ τὴν συνείδησιν, ἐξηρεῦνησαν τὴν γῆν, ἀνεκάλυψαν νέους κόσμους, καὶ διέχυσαν τὸ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ εἰς δριζόντας πάντη ἀγνώστους καὶ ἀνεξερευνήτους.

“ ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ , ,

Κυρίως λέγεται « Ἀναμόρφωσις Ἰθροσκευτικὴ » ἢ κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα γενομένη ἀπόσπασις μεγάλου μέρους τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας πρῶτοι πάντων ἀπέστησαν οἱ Ἀλβιγνοὶ τῆς Γαλλίας ὁ Οὐτίκλεφ τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁ Ἴω. Χοὺς

τῆς Βοημίας, εἶτα δὲ δραστικώτερον ὁ Ζβίγγλιος, ὁ Λούθηρος, ὁ Καλθίνος, ὁ Κνόξ καὶ Ἑρριὼν ὁ Η΄. Τὴν Ἀναμόρφωσιν ἐνεκοιλπίωθησαν καὶ τὰ σκανδιναυικά Κράτη, τόσον διὰ θρησκευτικῶν ὅσον καὶ διὰ πολιτικῶν λόγους. Αἱ οὕτως ἰδρυθεῖσαι θρησκείαι, μὲ τῶν διαφόρων αὐτῶν κλάδους, εἰσὶ: οἱ Ζβιγγλιανοί, Λουθηρανοί, Καλθινισταί, Προεσβυτεριανοί, Ἀγγλικανοί, Ἀρμινιανοί ἢ Παραινετικοί, Κονάκροισι, Μεθοδισταί, κλπ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

[Φυσιογνωμία ποιητῶν καὶ λογογράφων]

ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὁ διαπρεπέστατος βοτανικὸς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἀσχοληθεὶς καὶ εἰς τὴν ποίησιν καὶ εἰς φιλολογικὰς μελέτας. Ἐγεννήθη τῷ 1817 ἐν Σμύρνῃ. Καθηγητὴς τῆς βοτανικῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου ἀπὸ τοῦ 1849, ὑπῆρξεν ὁ ἀκάματος ἐξερευνητὴς τῆς ἐλληνικῆς χλωρίδος περιηγηθεὶς πρὸς τοῦτο πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, μέγα μέρος τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, τὴν Χίον καὶ ἄλλας ἐλληνικὰς χώρας, ἀνακαλύψας δὲ 54 ὄλα εἶδη φυτῶν, νέα διὰ τὴν ἐπιστήμην, καὶ 20 παραλλαγὰς τοιούτων ἀγνώστους τέως τοῖς βοτανικοῖς. Πολλὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων φέρουν ἔτι τὸ ὄνομά του ἐν τῇ διεθνεί βοτανολογίᾳ. Ἑλληνομαθὴς καὶ ἔχων ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρχαία σχετικὰ κείμενα ἔθικε τὰς βάσεις τῆς ἐλληνικῆς βοτανικῆς ὀνοματολογίας. Συνέγραψε καὶ ἐξέδωκεν ἐν περιοδικῇ ἐκδόσει τὰ «Γεωπονικά» του (1872 - 1876). Διέπρεψεν ἐκ παραλλήλου καὶ ὡς ποιητὴς ἐπικός καὶ σατυρικός, συγγράψας εἰς ἡρωϊκοῦς ἑξαμέτρους τὰ ἐπικολυρικά ποιήματα «Χίος Δούλη» — «Ὁ πύργος τῆς Πέτρας» — καὶ «ὁ Ἅγιος Μηνᾶς», εἰς δεκαπεντασυλλάβους δὲ ὁμοιοκαταλήκτους τὰ σατυρικά «Τίρι - Λίρι» καὶ «ὁ Ἰώτας». Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 5ῃ Αὐγούστου 1886.

ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. — Υἱὸς τοῦ κλεινοῦ ἱστορικοῦ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου. Νομικός, δικηγόρος καὶ ποιητὴς. Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1843. Ἐγραψε πλεῖστα ἔργα περὶ καὶ ἔμμετρα: τὴν λυρικὴν συλλογὴν *Στόνος* (1866) βραβευθεῖσα ἐν τῷ ποιητικῷ διαγωνισμῷ τὰς «Ποιήσεις» (1867), τὴν πολιτικὴν κωμῆδιαν «Συζύγου Ἐκλογὴ» (1868), τὰ ἐπικολυρικά ποιήματα «Ὀρφεύς» (1868) καὶ «Πυγμαλίων» (1869), τοὺς «Χαρακτήρας» (1870) ἤτοι φιλοσοφικοῦς διαλόγους περὶ καὶ ἔμμετρους, τὴν κωμῆδιαν «Ἀγορά» (1871), καὶ πλεῖστα ἄλλα λυρικά, κοινωνικά, φιλοσοφικά, καὶ ἱστορικά εἰς διαφόρους ἑφημερίδας καὶ περιοδικά, ἐν οἷς